

200704299/1.

Datum uitspraak: 31 juli 2007

**AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK**

**Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:**

appellante,

**tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/35138 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, van 11 mei 2007 in het
geding tussen:**

appellante

en

de Minister van Buitenlandse Zaken.

1. Procesverloop

Bij besluit van 29 juni 2005 heeft de Minister van Buitenlandse Zaken (hierna: de minister) een verzoek van P. van de Linde om te adviseren dat aan appellante een machtiging tot voorlopig verblijf kan worden verleend afgewezen.

Bij besluit van 18 juli 2006 heeft de minister het daartegen door appellante gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 11 mei 2007, verzonden op 24 mei 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 21 juni 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 5 juli 2007 heeft de minister een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. R. van der Spoel, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. Z.N. Kammeraat, ambtenaar van Staat.

w.g. Van der Spoel
Lid van de enkelvoudige kamer

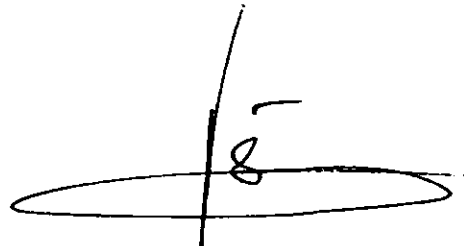
w.g. Kammeraat
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 31 juli 2007

295

Verzonden: 31 juli 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer, enkelvoudig
Nevenzittingsplaats Rotterdam

Reg.nr : AWB 06/35138

V-nummer:

Inzake: eiseres,
gemachtigde mr. drs. M.J.G. Schroeder,

tegen: de Minister van Buitenlandse Zaken, verweerder,
gemachtigde drs. H. Heining.

I Procesverloop

1 Eiseres, geboren op bezit de Russische nationaliteit. Op 19 maart 2004 heeft de gemachtigde van en namens P. van de Linde (referent) ten behoeve van eiseres een aanvraag ingediend voor verlening van een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) met als doel verblijf bij echtgenoot. De aanvraag is gezonden aan de Nederlandse ambassade in Moskou en een afschrift daarvan is gezonden aan de Immigratie- en Naturalisatiedienst. Bij brief van 30 mei 2005 heeft eiseres bezwaar gemaakt tegen het uitblijven van een besluit. Op 16 juni 2005 heeft verweerder een negatief advies uitgebracht. Dit advies is op 29 juni 2005 ingetrokken en op dezelfde datum is wederom een negatief advies uitgebracht. Op 15 juli 2005 heeft eiseres beroep ingesteld tegen het niet tijdig nemen van een besluit op het bezwaarschrift van 30 mei 2005. Bij uitspraak van 22 juni 2006, AWB 05/32007, heeft deze rechtbank, nevenzittingsplaats Rotterdam, het beroep gegrond verklaard en verweerder opgedragen binnen vier weken na verzending van de uitspraak een besluit te nemen. Op 18 juli 2006 heeft verweerder het bezwaar niet-ontvankelijk verklaard.

2 Op 20 juli 2006 heeft eiseres tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Verweerder heeft op 8 januari 2007 een verweerschrift ingediend.

3 De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 19 januari 2007. Ter zitting is eiseres verschenen bij haar gemachtigde. Verweerder is eveneens verschenen bij gemachtigde.

II Overwegingen

1.1 Ingevolge artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) wordt een beschikking omtrent de afgifte van een visum, waaronder begrepen een mvv, voor de toepassing van afdeling 2 van hoofdstuk 7 van de Vw 2000, bevattende bepalingen over bezwaar en beroep inzake reguliere verblijfsvergunningen, gelijkgesteld met een beschikking gegeven krachtens de Vw 2000.

1.2 Ingevolge artikel 1, onder h van de Vw 2000 wordt in die wet en de daarop berustende bepalingen verstaan onder een machtiging tot voorlopig verblijf: het bij een Nederlandse diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in het land van herkomst, het

AWB 06/35138

2

land van bestendig verblijf of, bij gebreke daarvan, het dichtstbijzijnde land waar wel een vertegenwoordiging is gevestigd, dan wel bij het Kabinet van de Gouverneur van de Nederlandse Antillen of het Kabinet van de Gouverneur van Aruba aldaar, door de vreemdeling in persoon aangevraagde en aldaar door die vertegenwoordiging of dat Kabinet na voorafgaande machtiging van Onze Minister van Buitenlandse Zaken afgegeven visum voor een verblijf van langer dan drie maanden.

1.3 Het beleid met betrekking tot het indienen van een aanvraag van een mvv is neergelegd in paragraaf B1/1.1.2 van de Vreemdelingencirculaire 2000.

2 Verweerder stelt zich op het standpunt dat in dit geval geen aanvraag om een mvv is ingediend maar een verzoek om advies. Een mvv-aanvraag dient in het land van herkomst in persoon te worden aangevraagd en eiseres verbleef op het moment van indienen in Nederland. Dat eiseres het formulier per post naar Moskou heeft gezonden doet daaraan niet af. De aanvraag betreft derhalve een aanvraag om een advies en nu er tegen een advies geen bezwaar kan worden gemaakt, is het bezwaar niet-ontvankelijk. Eiseres komt dan ook niet in aanmerking voor vergoeding van de kosten van de bezwaarprocedure.

3 Eiseres stelt dat zij geen advies heeft aangevraagd maar een mvv. Zij heeft immers de aanvraag mede ondertekend. Voorzover verweerder stelt dat zij in persoon had moeten verschijnen bij de ambassade in Moskou, dan had zij daartoe op grond van artikel 4:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in de gelegenheid moeten worden gesteld. Uit de uitspraak van deze rechtbank van 22 juni 2006 is ook af te leiden dat het gaat om een mvv-aanvraag. Eiseres stelt dat verweerder ten onrechte de kosten van de bezwaarfase niet heeft vergoed.

4 De rechtbank overweegt als volgt.

4.1 Eiseres heeft allereerst betoogd dat in de uitspraak van deze rechtbank van 22 juni 2006 is geoordeeld dat sprake is van een mvv-aanvraag, zodat het verweerder niet vrijstond daarover anders te oordelen. Anders dan eiseres is de rechtbank van oordeel dat uit de uitspraak van 22 juni 2006, in het bijzonder uit het gestelde onder het kopje 'procesverloop', geen inhoudelijke kwalificatie van de aanvraag van eiseres kan worden afgeleid. De rechtbank heeft in de overwegingen immers geen oordeel over de aard van de aanvraag gegeven, maar heeft zich beperkt tot de vaststelling dat niet tijdig een besluit is genomen op het door eiseres ingediende bezwaarschrift. De enkele vaststelling dat niet tijdig op het bezwaar is beslist en de opdracht aan verweerder om dat bezwaar alsnog te beoordelen en daarop binnen vier weken te beslissen, betekent niet dat het verweerder niet meer vrijstond om de aanvraag van eiseres aan te merken als een aanvraag om een advies en om het bezwaar tegen het negatieve advies niet-ontvankelijk te verklaren.

4.2 Ten aanzien van het standpunt van verweerder over het karakter van de aanvraag van eiseres overweegt de rechtbank als volgt. Uit de definitie van een mvv, zoals neergelegd in artikel 1, onder h, van de Vw 2000, en het daarop gebaseerde beleid, volgt dat een aanvraag om een mvv in persoon in het land van herkomst moet worden aangevraagd. Daaruit volgt dat de aanvraag niet vanuit Nederland per post kan worden ingediend. De omstandigheid dat eiseres de aanvraag mede heeft ondertekend, maakt dat niet anders. De rechtbank ziet geen aanleiding voor de stelling van eiseres dat verweerder haar in de gelegenheid had moeten stellen om alsnog naar Moskou te gaan. Het indienen van de aanvraag in het land van herkomst vormt immers de kern van het mvv-vereiste, zodat deze

AWB 06/35138

3

voorwaarde niet kan worden aangemerkt als een vormvoorschrift dat met toepassing van artikel 4:5 van de Awb kan worden hersteld. De rechtbank is dan ook van oordeel dat verweerder de aanvraag terecht als een adviesaanvraag heeft aangemerkt.

4.3 Gelet op de uitspraak van de uitspraak van 12 januari 2004 van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, 200306128/1, worden adviezen inzake de afgifte van een mvv niet langer als een besluit aangemerkt, waartegen ingevolge artikel 8:1, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 7:1, eerste lid van de Awb, bezwaar openstaat. De rechtbank is dan ook van oordeel dat verweerder het bezwaar op goede gronden niet-onvankelijk heeft verklaard.

5 Het beroep is derhalve ongegrond.

6 De rechtbank ziet geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

AWB 06/35138

4

III Beslissing

De rechtbank 's-Gravenhage,

rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. B.A. Jong, rechter, en uitgesproken in het openbaar op
11 mei 2007, in tegenwoordigheid van mr. I.M.L.J. Spierings, griffier.

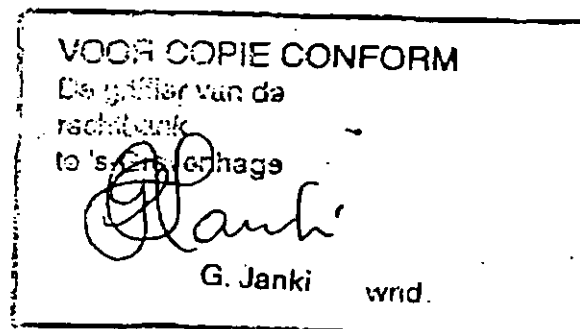
De griffier:

De rechter:

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrecht-spraak van de Raad van State. De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Het beroepschrift dient één of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrecht-spraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Voor informatie over de wijze van indienen van het hoger beroep kunt u www.raadvanstate.nl raadplegen.

afschrift verzonden op: 24 MEI 2007

A
d
v
o
c
a
t
e
n

Lucardie & De Visser Advocaten

Burg. Marijnenlaan 123 | 2585 DV 's-Gravenhage
T 070 3630076 | F 070 3615788 | www.lucardie-advocaten.nl

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
3777	
B	21 JUN 2007
ZAAKNR. 200704299-1	
AAN:	V2
BEHANDELD: DD:	PAR:

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Kneuterdijk 22 DEN HAAG

INGEDIEND PER TELEFAX (070 - 3651380)
EN BIJ DE PORTIER

Datum : 21 juni 2007
Reg. nr. : AWB 06/35138
V-nummer :
Onderwerp : hoger beroepschrift

Hierbij stel ik ondergetekende mr. C.A. Lucardie, advocaat te 's-Gravenhage, kantoor houdende in de Burgemeester Marijnenlaan 123, namens appellante hoger beroep in tegen de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage (nevenzittingsplaats Rotterdam) d.d. 11 mei 2007, AWB 06/35138 (productie). De uitspraak is verzonden op 24 mei 2007.

Ik verklaar, tot het instellen van het hoger beroep bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd.

Appellante, die niet is ingeschreven in een gemeentelijke basisadministratie, kiest woonplaats op mijn kantoor (Burgemeester Marijnenlaan 123, 2585 DV Den Haag).

Een toevoeging is aangevraagd bij de Raad voor Rechtsbijstand.

In afdeling 2 hieronder vermeld ik de grieven tegen de bestreden uitspraak.

1.	VERLOOP VAN DE PROCEDURE	2
2.	GRIEVEN TEGEN DE UITSpraak VAN DE RECHTBANK	2
	Grief 1: de rechtbank verklaarde het beroep ten onrechte ongegrond	2
	Grief 2: de rechtbank merkte de aanvraag ten onrechte aan als een adviesaanvraag	4
3.	CONCLUSIE EN VERZOEK	5
4.	PRODUCTIE	5

Advocaten en procureurs:
Mr. C.A. Lucardie
Mr. drs. J. de Visser
Mr. S. Sözen *
Juristen:
Mr. drs. M.J.G. Schroeder

Advocaten en juristen voeren praktijk onder eigen verantwoordelijkheid en voor eigen rekening en risico.
* oefent de praktijk uit onder verantwoordelijkheid en voor rekening en risico van de maatschap Lucardie - De Visser Advocaten.
Iedere aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat in het desbetreffende geval door de beroepsaansprakelijkheidsverzekering wordt uitgekeerd.

1. Verloop van de procedure

Op 19 maart 2004 zond appellante een mede door haar ondertekende aanvraag tot het verlenen van een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) aan de Nederlandse ambassade in Moskou, alsmede een afschrift daarvan aan de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND).

In de ontvangstbevestiging merkte de Visadienst de aanvraag aan als een verzoek om advies. Appellante wees hierop bij brief d.d. 6 mei 2004 de Visadienst erop, dat niet een verzoek om advies was ingediend zoals de Visadienst veronderstelde, maar dat appellante een aanvraag tot het verlenen van een mvv had ingediend.

Op 30 mei 2005 maakte zij bezwaar tegen het niet tijdig beslissen op de aanvraag.

Op 16 juni 2005 bracht verweerder een advies uit. Dit advies is op 29 juni 2005 ingetrokken en op dezelfde datum is wederom een advies uitgebracht.

Op 15 juli 2005 stelde appellante beroep in bij de rechtbank te 's-Gravenhage tegen het niet tijdig nemen van een besluit op het bezwaarschrift van 30 mei 2005.

Bij uitspraak van 22 juni 2006, AWB 05/32007, verklaarde de rechtbank, zittinghoudende te Rotterdam, het beroep gegrond en droeg verweerder op om binnen vier weken na verzending van de uitspraak een besluit te nemen.

Op 18 juli 2006 verklaarde verweerder het bezwaar niet-ontvankelijk.

Op 20 juli 2006 stelde appellante tegen dit besluit beroep in bij de rechtbank.

Bij bestreden uitspraak d.d. 11 mei 2007, AWB 06/35138 (productie), verklaarde de rechtbank, zittinghoudende te Rotterdam, het beroep ongegrond.

2. Grieven tegen de uitspraak van de rechtbank

Appellante kan zich met twee onderdelen van de bestreden uitspraak niet verenigen:

1. de rechtbank verklaarde ten onrechte het beroep ongegrond;
2. de rechtbank merkte de aanvraag ten onrechte aan als een adviesaanvraag.

Hieronder vermeldt zij de gronden waarop hij zich daarmee niet kan verenigen.

Grief 1: de rechtbank verklaarde het beroep ten onrechte ongegrond

Appellante had op 19 maart 2004 een 'Aanvraag Machtiging tot voorlopig verblijf' aan de Nederlandse ambassade in Moskou gezonden; bij brief d.d. 6 mei 2004 had zij erop gewezen, dat zij niet een verzoek om advies had ingediend, maar een aanvraag tot het verlenen van een mvv.

Van een verzoek om advies was dan ook uitdrukkelijk geen sprake: appellante had verweerder verzocht, een schriftelijke beslissing te nemen, inhoudende een publiek-rechtelijke rechtshandeling als bedoeld in artikel 1:3 (derde lid, juncto eerste lid), van de Algemene wet bestuursrecht (Awb).

Op deze aanvraag diende verweerder naar haar mening een besluit te nemen.

De rechtbank kwalificeerde de aanvraag d.d. 19 maart 2004 niet als een aanvraag als bedoeld in artikel 1:3, derde lid, Awb. Hiertoe overwoog de rechtbank in r.o. 4.2:

"Uit de definitie van een mvv, zoals neergelegd in artikel 1, onder h, van de Vw 2000, en het daarop gebaseerde beleid, volgt dat een aanvraag om een mvv in persoon in het land van herkomst moet worden aangevraagd. Daaruit volgt dat de aanvraag niet vanuit Nederland per post kan worden ingediend. De omstandigheid dat eiseres de aanvraag mede heeft ondertekend, maakt dat niet anders. De rechtbank ziet geen aanleiding voor de stelling van eiseres dat verweerder haar in de gelegenheid had moeten stellen om alsnog naar Moskou te gaan. Het indienen van de aanvraag in het land van herkomst vormt immers de kern van het mvv-vereiste, zodat deze voorwaarde niet kan worden aangemerkt als een vormvoorschrift dat met toepassing van artikel 4:5 van de Awb kan worden hersteld. De rechtbank is dan ook van oordeel dat verweerder de aanvraag terecht als een adviesaanvraag heeft aangemerkt."

In artikel 1, onder h, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) wordt – voor zover van belang – onder een mvv verstaan, het bij een Nederlandse diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in het land van herkomst (...) door de vreemdeling in persoon aangevraagde (...) visum voor een verblijf van langer dan drie maanden.

In haar zienswijze had de rechtbank als volgt moeten overwegen.

Appellante diende een aanvraag in als bedoeld in artikel 1:3 Awb. Zij verzocht niet om het verlenen van een mvv, nu hieronder ex lege wordt verstaan 'een in persoon aangevraagde visum'. Haar aanvraag is onbegrijpelijk in zoverre zij niet heeft aangeduid, waartoe haar verzoek strekt

Indien verweerder in appellantes verzoek van d.d. 19 maart 2004 (aangevuld op 6 mei 2004) terecht en op goede gronden geen verzoek om **een bepaald, naar inhoud en strekking voldoende geduid, besluit** te nemen heeft gezien, heeft hij het bezwaar terecht niet-ontvankelijk verklaard. Dit volgt uit het arrest van uw Afdeling bestuursrechtspraak d.d. 25 oktober 2006, 200603162/1, LJN AZ0829.

Appellante betoogt evenwel, dat zij wel een verzoek heeft ingediend om **een bepaald, naar inhoud en strekking voldoende geduid, besluit** te nemen. Het besluit waarom zij had verzocht was immers voldoende geduid

- naar inhoud, en
- naar strekking.

Verweerder begreep dat appellante een mvv bedoelde. Dit blijkt reeds uit de afhandeling van het verzoek: hij merkte de aanvraag aan als een mvv-adviesaanvraag. Niet als een verzoek om een ambtshalve advies omtrent de afgifte van een onbepaald, naar inhoud en strekking onvoldoende geduid, besluit.

Het besluit was dus wel degelijk naar inhoud en strekking voldoende geduid: het gebrek betrof de wijze van indiening.

Vervolgens stelt zich de vraag of artikel 4:5, eerste lid, onder a, Awb ¹ toepasselijk is.

¹ 'Het bestuursorgaan kan besluiten de aanvraag niet te behandelen, indien de aanvrager niet heeft voldaan aan enig wettelijk voorschrift voor het in behandeling nemen van de aanvraag, mits de aanvrager de gelegenheid heeft gehad de aanvraag binnen een door het bestuursorgaan gestelde termijn aan te vullen'

De rechtbank overwoog dat *het indienen van de aanvraag in het land van herkomst de kern vormt van het mvv-vereiste*, met het gevolg dat de wijze van indiening geen wettelijk voorschrift is voor het in behandeling nemen van de aanvraag, maar als 'kern' behoort tot de inhoud en de strekking van een mvv.

Allereerst zij erop gewezen, dat *het mvv-vereiste* niet hetzelfde is als *de mvv*, nu het eerste een verplichting aanduidt en het tweede een besluit.

Wat daar ook van zij, de rechtbank had – in haar zienswijze – moeten bevinden, dat een vormvoorschrift de kern vormt van het mvv-vereiste. De wijze van indiening van een aanvraag behoort immers niet tot inhoud en strekking van het te nemen besluit. Het is niet ongebruikelijk, dat de kern van een vereiste een vormvoorschrift is. Of gebreken bij de naleving daarvan kunnen worden hersteld is een tweede vraag.

Indien appellante een aanvraag heeft ingediend tot het nemen van een besluit dat (gelet op de definitie van de mvv) geen mvv kón zijn, had verweerder de aanvraag bij appellabel besluit buiten behandeling dienen te stellen.

Volgens appellante behoorde de rechtbank te oordelen, dat verweerder een besluit (zodanig tot buitenbehandelingstelling) op de aanvraag diende te nemen; het Nederlandse bestuursrecht verzet zich tegen de zienswijze, dat een belanghebbende geen recht heeft op een schriftelijke beslissing in primo, inhoudende een publiekrechtelijke rechtshandeling, op een hiertoe strekkend verzoek.

Grief 2: de rechtbank merkte de aanvraag ten onrechte aan als een adviesaanvraag

Appellante had op 19 maart 2004 een 'Aanvraag Machtiging tot voorlopig verblijf' aan de Nederlandse ambassade in Moskou gezonden; bij brief d.d. 6 mei 2004 had zij er nogmaals op gewezen, dat zij niet een verzoek om advies had ingediend, maar een aanvraag tot het verlenen van een mvv.

Zoals gezegd kwalificeerde de rechtbank het verzoek niet als een aanvraag in de zin van artikel 1:3, derde lid, Awb, omdat naar haar oordeel sprake was van een gebrek betreffende de kern van het mvv-vereiste.

Indien deze beoordeling in hoger beroep onverhoopt zal worden bekrachtigd, zal vast staan dat geen aanvraag tot het nemen van een besluit is ingediend.

Hieruit volgt echter geenszins, dat de aanvraag dan maar moet worden aangemerkt als een verzoek om een ambtshalve advies omtrent de afgifte van een mvv.

De referent deed immers zelf geen verzoek. Hij heeft de aanvraag mede-ondertekend 'als referent, namens aanvraagster'. Een machtiging van appellante was met de aanvraag meegezonden. Voorts wees zij in haar brief d.d. 6 mei 2004 erop, dat zij zelf de belanghebbende was en niet de referent.

De redenering van de rechtbank, dat een verzoek dat niet strekt tot het nemen van een besluit, kennelijk dient te worden aangemerkt als een verzoek dat strekt tot het nemen van een ambtshalve advies, heeft geen rechtsgrondslag.

Appellante concludeert dat de rechtbank haar verzoek ten onrechte als een adviesaanvraag heeft aangemerkt. Dit volgt niet uit de constatering dat het verzoek niet kan worden aangemerkt als een aanvraag in de zin van artikel 1:3 Awb.

3. Conclusie en verzoek

Appellante concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep en verzoekt uw Afdeling bestuursrechtspraak,

- de bestreden uitspraak te vernietigen;
- de zaak terug te wijzen naar de rechtbank, of zelf in de zaak te voorzien;
- verweerder te veroordelen in de kosten van het hoger beroep.

Hoogachtend,

mr. C.A. LUCARDIE
D. GOUTE/PROCESSEUR

mr. C.A. Lucardie

4. Productie

1. rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Rotterdam,
uitspraak d.d. 11 mei 2007, AWB 06/35138 (verzonden op 24 mei 2007)